

Sygn. akt: I C 1469/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Wieliczce Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Paweł Styrna

Protokolant starszy protokolant sądowy Barbara Wiśniewska

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2016 r. w Wieliczce

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. w W.

przeciwko M. G.

o zapłatę

1. zasądza od M. G. na rzecz (...) Bank S.A. w W. kwotę 16.861,48 zł (szesnaście tysięcy osiemset sześćdziesiąt jeden złotych 48/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 18 maja 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 5054 zł (pięć tysięcy pięćdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu,
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala.

Sygn. akt I C 1469/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 listopada 2016 roku

Strona powodowa (...) Bank spółka akcyjna z siedzibą w W. pozwem z dnia 18 maja 2016 roku wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie wniosła o zasądzenie od pozwanego M. G. kwoty 18.897,37 złotych z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu podano, że strona powodowa udzieliła pozwanemu pożyczki, której on nie spłacił. Na kwotę dochodzoną pozwem składają się zaś: 18.302,80 złotych tytułem niespłaconego kapitału pożyczki oraz 594,57 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w zapłacie (k. 2-3).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 6 lipca 2016 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie nakazał pozwanemu zapłatę na rzecz strony powodowej kwoty 18.897,37 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 18 maja 2016 roku do dnia zapłaty i kosztami procesu (k. 4).

Pozwany M. G. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa w całości. Przyznał, że zawarł ze stroną powodową umowę pożyczki, jednakże twierdził, iż wynikające z niej zobowiązanie do spłaty wykonuje co do zasady zgodnie z harmonogramem (k. 6). W piśmie z 16 listopada 2016 roku pozwany podniósł dodatkowo, że nawet jeśli z powodu jego przejściowych kłopotów zdrowotnych i finansowych powstało wobec strony powodowej zadłużenie – w wysokości nikłej wobec wartości udzielonej pożyczki – to wypowiedzenie umowy i postawienie w stan natychmiastowej wymagalności całej pozostałej do spłaty kwoty stanowi czynienie przez stronę powodową użytku z przysługującego jej prawa w sposób sprzeczny z zasadami współżycia społecznego (k. 115).

Bezsporne w niniejszej sprawie pozostawały następujące okoliczności:

W dniu 5 października 2011 roku pozwany zawarł z (...) Bankiem S.A. z/s w W. umowę pożyczki nr (...), w ramach której strona powodowa udzieliła pozwanemu pożyczki w wysokości 25.454,45 złotych, a pozwany zobowiązał się do spłaty pożyczki wraz z odsetkami i należnymi opłatami w 120 miesięcznych równych ratach kapitałowo – odsetkowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Do chwili wniesienia przez stronę powodową pozwu w niniejszej sprawie pozwany na poczet spłaty pożyczki uścił na rzecz strony powodowej w nieregularnie uiszczanych ratach jedynie część kwoty, do której zapłaty zobowiązał się w umowie z (...) roku. W dniu (...) roku uprawniony pracownik strony powodowej sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, stwierdzając, iż na dzień wystawienia wyciągu zobowiązanie pozwanego wobec strony powodowej wynikające z umowy pożyczki z (...) roku wynosiło 18.897,37 złotych, z czego kwota 18.302,80 złotych stanowiła niespłacony kapitał pożyczki, a kwota 594,57 złotych stanowiła odsetki „od zobowiązania przeterminowanego”. Po wniesieniu pozwu w niniejszej sprawie pozwany uścił stronie powodowej na poczet spłaty zobowiązania łączną kwotę 2.035,89 złotych.

Dowody: - historia spłat pożyczki (k. 102-104);

- wyciąg z ksiąg rachunkowych banku (k. 94);

- częściowo zeznania M. G. (k. 129v.);

- dowody wpłat (k. 28-86, 117-121).

Pismem datowanym na 21 grudnia 2015 roku, doręczonym pozwanemu 23 grudnia 2015 roku, strona powodowa wypowiedziała pozwanemu umowę pożyczki z (...) roku.

Dowody: - pismo strony pozwanej z 21 grudnia 2015 roku (k. 98);

- dowód doręczenia (k. 99).

Stan faktyczny niniejszej sprawy został w większości ustalony na podstawie dokumentów prywatnych, które były czytelne i podpisane, umożliwiały Sądowi zapoznanie się z treścią oświadczeń woli lub wiedzy osób, które na dokumentach położyły swe podpisy. Uwaga odnosząca się do podpisania dokumentów nie odnosi się rzecz jasna do tych dokumentów wygenerowanych z informatycznych nośników danych banku, które z mocy przepisów ustawy – Prawo bankowe nie wymagają podpisu własnoręcznego. Autentyczność dokumentów przedłożonych do akt nie była kwestionowana przez strony. Sąd oparł się w ustaleniach stanu faktycznego częściowo również na zeznaniach pozwanego, który sam przyznawał, że nieterminowo regulował swoje zobowiązania z umowy pożyczki.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w przeważającej części.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzecz oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Pozwany w niniejszej sprawie M. G. słuchany na rozprawie w dniu 23 listopada 2016 roku wprost potwierdził, że strona powodowa jako pożyczkodawca udostępniła mu ilość pieniędzy wskazaną w umowie pożyczki z (...) roku.

Pozwany nie powołał dowodów niweczących twierdzenia strony powodowej o wysokości wierzytelności z tytułu umowy pożyczki z (...) roku, w szczególności nie przedstawił dowodów wpłat na poczet spłaty dochodzonych obecnie należności. Analiza przedstawionego przez stronę powodową dokumentu w postaci historii spłat pożyczki wskazuje,

iż wszystkie spłaty wykazywane przez pozwanego dowodami wpłat zostały przez stronę powodową rozliczone. Wpłaty te spowodowały jednak jedynie pomniejszenie zobowiązania pozwanego z tytułu pożyczki do kwoty dochodzonej pozwem. Nie stanowiło zaś nadużycia prawa podmiotowego wypowiedzenie przez stronę powodową umowy pożyczki wtedy, gdy pozwany opóźniał się z regulowaniem bieżących należności. Nie można w tym przedmiocie czynić stronie powodowej jakiegokolwiek zarzutu w oparciu o twierdzenie o naruszeniu zasad współżycia społecznego, bowiem wypowiedzenie umowy, będąc równoznacznym z postawieniem w stan wymagalności całej kwoty pozostałej do spłaty, chroni stronę powodową przez późniejszym zarzutem przedawnienia roszczeń o zapłatę poszczególnych rat pożyczki z powołaniem się na tę okoliczność, że upłynął już przewidziany przez ustawę termin przedawnienia liczony od dnia przewidzianego w harmonogramie spłat jako data płatności danej raty.

Stając na rozprawie w dniu 23 listopada 2016 roku pozwany przedłożył dowody tego, że po wniesieniu pozwu w niniejszej sprawie dokonał wpłaty kwoty 2.035,89 złotych na poczet spłaty zobowiązania z umowy pożyczki z (...) roku. O taką właśnie kwotę pomniejszono sumę, jakiej zasądzenia w pozwie domagała się strona powodowa, oddalając powództwo tylko w tym zakresie.

O kosztach postępowania orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c., obciążając nimi w całości pozwanego jako przegrywającego. Pozwany zostaje uznany za przegrywającego również w takim zakresie, w jakim powództwo zostało oddalone, bowiem tę część swego zobowiązania wykonał już po wniesieniu pozwu. Z tego tytułu pozwany zobowiązany jest zwrócić stronie powodowej poniesione przez nią koszty postępowania, na które składają się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 237 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika w osobie radcy prawnego w wysokości 4.800 złotych (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat radców prawnych, w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych.

S...:

- 1) (...)
- 2) (...);
- 3) (...)